

Vanhan talon ihmeelliset joulutarinat

Hannu Ylönen

Vanhan talon ihmeelliset joulutarinat

Hannu Ylönen

Hannu Ylönen

Vanhan talon ihmeelliset joulutarinat

© 2023 Hannu Ylönen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6038-3

Kiitokset lapsilleni. Ja talolle. Ja koirille.

Tämän kirjan ensimmäisen tarinan aiempi versio on ilmestynyt kirjassani Hannu Ylönen: "Tarinoita pienestä veneestä ja sen ympäriltä", Kustannusosakeyhtiö Hai, Saarijärvi, 192 s.

Satavuotias hirsitalo nojaa jyrkkään kallioon kylän laidalla. Narisevaa ja nirisevää taloa asuttavat isä, äiti ja lapset Olga, Eero ja Aarne. Sekä Shetlannin lammaskoirat Tyty ja Nana.

Omenapuiden ja marjapensaiden ympäröimän talon piha on jo valaistu jouluaikaan. Useissa kuusissa on jouluvalot.

Kesällä perhe viettää aikaa mahonkisessa purjeveneessään läheisen ison järven aalloilla. Venekaunotar on löytänyt talvipaikkansa talon nurkalla pressujen alla. Siellä perheen isä talvellakin käy haistelemassa puun ja lakan tuoksua ja ikävöimässä kesää.

Vanhassa talossa ja sen ympärillä tapahtuu kummallisia, aikuisille näkymättömiä asioita. Niitä vain lapset voivat nähdä ja aistia. Ja koirat.

Joulu lähestyy...

JOULUKUUN ENSIMMÄINEN

PIHAKANNON PURJEHTIJA

Jyrkän kallion juuressa könöttävän korkean talon pihassa, suurten mäntyjen katveessa oli paksu kanto. Kannon sivustassa itään, kohti nousevaa aurinkoa ja ratavartijan taloa, kasvoi julmetun iso kääpä. Meidän ihmislasten mukaankin kääpä oli iso. Se oli niin iso, ettei kukaan ollut älynnyt kumartua ruohikon rajaan tihrustelemaan käävän alle. Niin oli jäänyt huomaamatta käävän suojaama pieni oviaukko, juuri kääpäkatoksen alapuolella. Siitä pääsi kannon sisään kiemurtelevien kierreportaiden yläpäähän. Kierreportaat johtivat kannon uumeniin, jossa oli ei pienen pieni, mutta ei myöskään suuren suuri asunto; keittiö kamari ja varastohuone. Mutta ei ollut kantotalon asukkikaan suuren suuri, alle vaaksan mittainen harmaapartainen ukkeli.

Kaksisataakaksitoista -vuotias ukkeli, Topi –nimeltään, oli jo kymmenet vuodet asunut vanhan talon pihakantoa, seurannut elon muuttumista alueella. Koksilta haisevat pikkuveturit ja ratapöllikasat olivat lähteneet vanhan rautatien purkamisen myötä talon edestä. Pikkuveturit - Pässit vetivät läheisen tehtaan työntekijöitä aamuin illoin tehtaalte ja takaisin. Rautatien tilalle oli tullut hiekkatie, ja aina vaan enemmän autoja ja ihmisiä.

Nyt viime vuodet Topi oli tiiraillut alueen elämää ja varsinkin lasten leikkiä ja mekastusta kasvavan uteliaisuuden vallassa. Joskus tuntui siltä, että hänen ympärillään pihapiirissä pörisi ja porisi niin kuin kylän kaikki lapset olisivat asuneet täällä.

Joulun aika lähestyy. Kylän laidalla
nököttävässä vanhassa talossa
tapahtuu kummia. Ja vielä kummempaa
on se, että nuo joulun ihmeet näkevät ja
kokevat vain lapset, Ja ehkä koira.

